Ч. 279 | Четвер 14 (27) грудня 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вислід дотеперішних виборів в Австриї. — З Угорщини. — Кн. Микола Чорногорский. — Зміни в пруськім міністерстві. — Вісти з Хіни.)

Дотеперішні висліди виборів до ради державної в поодиноких коронних краях випали в користь урухомленя парляменту в будучій сесиї. В Дальматиї, Країні і Буковині перейшли виключно консервативно уміркованї кандидати і анї одан обструкционіст не найшов ся межи 74 послами, які до тепер стали вибрані. Є се задаток на добрі надії для санациї внутрішних відносин Австриї.

В Будапешті відбували ся на днях ріжні торжества з нагоди 70 літних роковин Кольомана Тиси. Угри мають богато причини до вдячности супротив сего мужа стану, бо він був одним з тих, що найбільше причинили ся до консолідациї угорского королївства. З проводира скрайної лївиці став поволи провідником соймової більшости і на сім становищи боронив інтересів Угоршини зручно і витревало. Відтак став покликаним до керми держави і держав ї найдовше, з виїмкою кн. Метерніха, від всїх премієрів XIX. столїтя, бо аж 15 літ, коли навіть ґр. Таффе, до якого цісар чув не лише повне довіре, але і особисту приязнь, зміг на сім становищи вибути лише 14 літ.

Кн. Николай Чорногорский обходив оногди торжество 40-лїтного ювилею свого вступленя на престол. При сій нагоді одержав князь між иншими поздоровлене і від австрийского Цїсаря. На то поздоровлене відповів князь довшою телеґрамою, в котрій висказує найглубшу вдячність за так цінну прихильність Монарха Австро-Угорщини і вказує, який благодатний вплив має сусідство великої цивілізованої держави на моральний розвиток Чорногори в часі панованя кн. Миколи. Той вплив, та благородна доброта загально почитаного монарха, що нераз творив добро Чорногорі, суть для князя великою спонукою в виповнюваню тяжких своїх обовязків.

В Берлині розійшла ся вість, що в складі пруского міністерства прийде до змін і що передусім уступить секретар державний ґр. Посадовский і буде іменований начальним президентом князівства познаньского на місце дра Біттера, котрий одержить инше становище. Супротив того впевняє Pozener Ztg., що „поки-що ті вісти не суть нічим иншим як лиш здогадами“.

Союзні держави в Хіні якось не можуть згодити ся на мирні переговори, а тимчасом луплять Хінців кождан свій рахунок. Француский ґенерал Фрей прислав до Марсилії 34 паки зрабованих в Пекіні дорогоцінностий. Одначе француский кабінет не похвалив его поступку і міністер маринарки засеквестрував скрині на митовім уряді в Марсилії, уважаючи їх за военний рабунок, який по заключеню мира має звернути ся Хіні. Однак сей гарний поступок француского кабінету не вплине певно на поведене Німців в Хіні, котрі забрали старі астрономічні інструменти хіньскі як военну добичу, а крім того рабують, де лиш що захоплять. Впрочім і ті марсильскі скрині найправдоподібнійше вже не повернуть до Хіни, хотяй би і заключено мир, а повандрують до париских музеїв.

З руских товариств.

Загальні збори товариства „Руслан“, що опікує ся бідною молодежию рускої ґімназиї у Львові, відбули ся дня 29 го вересня с. р. Збори відкрив промовою голова дир. Едв. Харкевич. Запрошений на предсідателя зборів о. сов. Євг. Зуяар покликав на секретаря проф. Янова.

Справоздане виділу на рік 1899/1900 виказує з кінцем червня 1900 р. 147 членів; між ними 22 членів покровителів, що зложили найменше по 50 корон на цїли товариства. Справами товариства завідував виділ, в склад котрого входили: директор ґімн. Е. Харкевич, голова, о. Д. Дорожиньский, заступник голови, проф. Іс. Громницкий, скарбник, о. Л. Лужницкий секретар, проф. Ром. Цеглиньский, член виділу. Виділ старав ся приеднувати товариству членів і всякими дозволеними способами роздобувати доходи та запомагати бідних учеників грошевими датками на харч, одіж і мешкане, книжками, приватними лекциями, безплатними обідами і опікою в часі

В ЧУЖІМ БЛЕСКУ.

(З німецкого. — Л. Рота.)

(Конець).

Межи тими многими, що бували в ї родительскім домі, був також молодий авскультант, іменем Роберт Конті. Єго судьба була подібна до судьби Мілї, бо й він виріс був в тіни. З лиця не хороший а духом потяжкий, не займав він визначного місця у веселім крузї. Мимо волї ставало ся так, що він завсїгди знайшов ся разом з Мілею, розмавляли з собою, висказували свої погляди о всїляких річах, і розуміли ся. І Ерос легенько дотрунув ся рожевими пальчиками серця Мілї. А хоч молода дївчина, в своїй делїкатности, укривала свою любов перед кождим чужим оком, то таки не могла утаїти свого скарбу перед сестрою Метою, красною Метою, як ї загально називали, а котра все виділа і чула. Тож то сестра їй тим нераз докучала! — „Та не говори таких дурниць“ — упоминала ї нераз Міля, коли рожеве личко пустїйки притулило ся до неї, а тоненькі губочки шептали збиточливо до неї. Она преці не могла гнївати ся на сестричку красавичку, та й нїхто взагалї не міг гнївати ся на ню, а всї мужчини таки пропадали за нею. Лиш один Роберт не пропадав, але бо єго серце займав инший образ. Очи Мілї аж засьвітили ся, коли їй така гадка насувала ся на голову.

Макс Гармут, товариш Роберта, надскакував принагідно коло Мети, а коли всї ознаки не зводили, то єго заходи повинні би були увінчати ся успіхом, бо щастє обсипало єго було всїми своїми дарами.

Міля нїколи не роздумувала над тим, що має стати ся з ї любовю, жила лиш в блаженности красних мрій. Часами, що правда, міркувала то, що Роберт був як би чогось пригноблений і як би хотїв їй щось сказати; але не сказав їй нїчого, а она була й рада з того, бо то було би лиш розбудило прозу житя, позаяк Роберт був так само бідний як і она, а служба в уряді не забезпечувала беззжурного житя. Лиш раз, коли они ходили по городі і зачули веселі сьміхи та жарти, а помежи зелеными деревами майнула біла сукня Мети, та показало ся ясне волосє Макса, Роберт як би чогось був дуже зворушений, і відозвав ся як би в гніві: Ох той щасливець! — Міля успокоїла єго лагідними розумними словами. Таже то була так природна річ, що він порівнував себе з своїм приятелем. Він взяв ї пристрастно за обі руки, а притулюючи до них своє лице, сказав зворушений: Мільо, коби Ви знали, як я вдячний судьбі, що она звела мене з Вами, з Вами, котру.... Нараз перелетїла Мета попри них легонько як перо, а Макс біг за нею як пустуюча дитина. Роберт лиш поблід і замовк. На то прийшов несподївано батько і зробив конець прикрій ситуациї.

Міля не перечувала, що тогди послїдний раз виділа свого милого.

Ще того самого вечера знайшла она на своїм столичку до шитя в маленькій комнатцї, в котрій спала разом з Метою, китичку найкрасших рож. Так, щоби того нїхто не видїв, притулила до них своє личко, а ї уста дотулили ся пахучих цьвітів, підчас коли Мета бігала по комнатї як мала пустїйка. — Та ще й якась карточка була коло них, менї здає ся, що з якимись стишками, але видко, що вітер здув ї крізь вікно — сказала Мета докучливо, так, що Міля мусїла ї статочно упімнути.

Надармо шукала Міля за карточкою в городї і в комнатї; не могла ї знайти, а Мети не хотїла розпитувати.

На другий день вернув батько з дуже загніваним лицем з суду. Годі вже видержати. Ледви що придушено баденьску ворохобню, як она вже вибухла деинде. Навіть тут в містї говорять вже щось о бунтованю людий! — А Роберт Конті, що то такий ніби несьміливий, має бути найнебезпечнїйшим бунтівником — закінчив старший панок свою новину, і з гнїву аж луснув рукою по столї.

Лице Мілї нараз поблїдло як стїна. Она чула нераз, як Роберт виговорював на державний устрій Німеччини, і казав, що народний рух єсть зовсїм оправданий, длятого й не сумнївала ся, що то все правда, що она тепер довідала ся.

— Він не сьміє менї більше приходити до мого дому — сказав батько, встаючи від стола.

Як би хтось огонь підложив, так ширив ся в містї народний рух; всюди підозрївано аґітаторів і арештовано множество людий.

Коли Міля вечером з важкою журбою в серци зайшла до комнати на спочинок, знай-

хороби. Виділ не спускав з ока також і дальшої ціли товариства, — заснованя бурси для бідних учеників; але брак фондів не позволив ще приступити до еї виконаня. Бібліотека товариства числила 1293 шкільних книжок для науки і 16 більших молитвеників. Книжками тими засмотрено 308 учеників.

Справоздане скарбника виказуе за час від 1 липня 1899 до 30 червня 1900 в приходах 3068 кор. 14 сот., а в розходах 1826 кор. 21 сот. Грошевими запомогами наділено 77 учеників, між ними пятьох постійними місячними квотами. Всї датки, складані для товариства, виказувано що чверть року в „Ділї“. Основний фонд виносив дня 30 червня 1899 готівкою 3067 кор. 66 сот. і 200 кор. в ефектах; до сего прибуло по мисли ухвали загальних зборів з дня 4 жовтня 1899 р. 622 кор. 62 сот. і кулон від уділового листу „Днїстра“ 9 кор. 66 сот, так, що фонд сей виносив з днем 30 червня 1900 р. 3699 кор. 94 сот. готівкою і 200 кор. в ефектах. На внесене контрольної комісиї уділено уступаючому виділови абсолюторию і висказано подяку скарбникови за его труди та дрови Ст. Федакови за значнїйші датки на ціль товариства. На внесене виділу приділено до основного фонду 479 кор. 22 сот. чи то 30% з доходу остатного року. На внесене проф. Кокорудза вибрано на ново давнїйший виділ і давнїйшу контрольну комісию. По тім голова дир. Харкевич по вияснених, уділених о. крил. Чапельским, висказав надію, що товариство, скоро прийде в посїдане леґату, записаного пок. кардиналом Сембратовичем, буде могло приступити до заложеня власної бурси і в тій цїли закупити хату хоч би й в подальшій части міста. На внесене проф Білецкого, щоби товариство уділило з своїх фондів 200 кор. запомоги бурсї Руского Товариства педаґоґічного, ухвалено після оживленої дискусиї, щоби управа бурси в поодиноких випадках удавала ся іменем потребуючого ученика до виділу товариства „Руслан“, а виділ не відкаже своеї помочи, так, що запомогу дістане бурса, не ученик. На тім закінчено збори, по чім новий виділ уконституував ся так само, як торік.

Новинки.

Львів дня 26-го грудня 1900.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар посунув до VI. кляси ранги слїдуючих директорів шкіл середних: правительственного радника дра Теоф. Ґерстмана директора школи реальної у Львові; радника радника шкільного дра Мавр. Мацїшевского директора ґімназиї з польским язиком викладовим в Тернополи; радника шкільного дра Кароля Петеленца директора ґімназиї в Стрию; Франца Прухницкого директора V. ґімназиї у Львові; Тад. Скубу директора ґімназиї сьв. Яцка в Кракові і Мих. Жулкевича директора ґімназиї в Бохни.

— **З Станиславова** пишуть: В недїлю дня 23-го грудня с. р. уділив Впреосьв. митрополит Шептицкий рукоположеня на пресвитерів шістьом кандидатам стану духовного львівскої архиепархії, а чотиром з станиславівскої епархії. — В найблизшім часї наступить вибір капітулярного вікария в духовних і адмінїстрацийних справах станиславівскою епископскою капітулою. — Впреосьв. митроп. Шептицкий лишає для станиславівскої епархії свою кількатисяч вартну бібліотеку, а на греко-католицкий семинар тутешний заінтабулював вже свою реальність (ул. Липова 15) вартости 10.000 зр., де має ся будувати семинарийска церква.

— **Проба львівских водопроводів.** Онергди розпочала ся перша проба міских львівских водопроводів. Около години 11-ої відсунено засуви головного проводу з Волї Добростаньскої до міста, а рівночасно пущено в рух величезні помпи, при чім не пукла нї одна рура від великого давленя 10 атмосфер. Около 2-ої години дійшла вода до засувів коло збірника на сиxівскій горі. То пробне помповане буде тревати до 1-го січня 1901. Помпованої води не впущено до збірника, лише спливає она крізь отвір в коморі засувів до каналів. По переполоканю головного проводу розпічне ся полокане збірників і цілої сїти рур, уложеної в місті. Онергди лучила ся при тій пробі пригода у Львові. На ул. Гетманьскій коло будки войскової варти, стоячої коло будинку дирекциї скарбу, виступила вода на верх, вирвала великий кусень землї і залила цїлу улицю. Поотвирано зараз канали і впущено там воду. Імовірно вода розірвала руру.

— **Два огнї у Львові.** В ночи з понедїлка на второк перед 12 год. вибухли у Львові два пожари: один в самім місті а другий на Вульці. Улиці зароїли ся від людий, що жадні вражінь бігли в сторону пожарів. Огонь на Вульці вибух о пів години скорше як в середмістю, тому майже всї поспішили на Вульку, де горів опущений млин Маріона. Огнева сторожа майже в цілости вирушила на Вульку, а опісля половина еї вернула до міста, щоби гасити огонь при ул. Рівницкій ч. 4. Тут огонь обняв сирі материяли в столярско-тапіцерскій робітни п. Щуркевича і огнева сторожа до 3 год. зрана борола ся з грізним елементом, поки змогла его пригасити. Огонь на Вульці злокалїзовано о півночи.

— **Люта зима** настала в Тесалії (в Греції), глубокі снїги вкрили цілу тесальску долину, а гори Осса і Олїмп представляють чудовий вид, коли розступить ся густа мрака, що закриває їх і залягає цїлу долину. Студінь настала така, що у всїх школах наказано дітем приходити аж о пів до десятої перед полуднем.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— **Значінє годівлї крілпиків.** Наші господарі могли би поправити свою долю не одним способом, але до того треба мати голову на карку а в голові розум. А мати голову на карку, то не значить двигати еї як гарбуз, в котрім більше мяса як зерят, або похнюпити еї в долину і стогнати та нарікати, але треба еї сьміло піднести в гору, подивити ся перед себе і оглянути ся назад себе, подивити ся в один і в другий бік, пошукати живо якогось способу, а знайшовши его, брати ся зараз до дїла, але розумно, з добре обдуманим вже наперед пляном. Оттаким одним способом

шла на вікнї лист, в котрім покватно були написані слїдуючі слова:

„Я хотів би був дуже радо побачити ся ще раз з Вами, щоби Вам сказати, що у мене на серци; але конечність змушуе мене покидати місто так борзо, як лиш можна. Бувайте здорові! Я маю ту кріпку надію, що нашій вітчинї засьвітить колись сонце, котре й мене назад до Вас приведе“.

Тої ночи подушка аж мокра була від сльов Мілї. Але мимо превеликого горя розлуки в серци еї було ясно, бо она знала, що хтось еї любить і вірить в еї любов. Та ясність лишила ся в нім і через кілька слїдуючих недїль, в котрих она безнастанно побоювала ся о свого милого. З ґазет і від свого батька довідала ся она, що за Робертом як і за многими другими борцями за свободу пушукують дуже пильно. Навіть сам батько еї був одним з тих, що найпильнїйше пошукував за Робертом а судию Ґавзера найбільше то згризло, коли він довідав ся, що Роберт утїк щасливо за границю. То Мілю успокоїло. Она не знала, де він обертае ся, але то бодай знала, що він уйшов посїпахів і тих, що всюди винюхували проводирів бунту.

Міля не мала часу, щоби в пустій сентиментальности тужити за милим; житє що хвиля ставило їй поважні вимоги. Коли опісля прийшло помилуване, сподївала ся она, що Роберт дістане его; але еї надія показала ся хибною: лиш случайно довідала ся від одного з его приятелів, що він десь далеко в чужім краю шукае якогось способу до житя, але не мае щастя. Не одна тиха молитва піднимала ся з еї серця, щоби він его знайшов і щоби він міг вернути до неї. Якаж би она була щаслива, коби він хоч раз написав до неї; але він не давав і чутки о собі. Мимо того берегла она для него свою любов яко дорогий скарб. О нїй она нікому не згадувала, з нїким о нїй не говорила. Може могла би була поговорити об тім з своею сестрою Меґою, але не хотїла.

В неодовзї по тім, як Роберт утїк, віддала ся Мета за Гармута, але лиш коротку весну житя судило ся молодій, красній жінці прожити; серед щастя і радости мусїла розставати ся з сим сьвітом.

Роки минали а з ними і молодість Мілї та й еї надія на своє власне огнище родинне. Відчувала, що старість поволи надходить, перше сиве волосе витиснуло їй сльози з очий, вже занадто була постаріла ся, щоби ще розпочинати нове житє. Але перебула неуступчиво і той біль. В прозі щоденного житя то любов для Роберта присьвічувала їй як та ясна вірка. А з лїтами любов та щораз менше бажала; нїчого вже більше не жадала для себе як лиш згадки і щоби ще раз могла его побачити. Голову Мілї припав снїг, старість еї похилила і она знала, що як би еї приятель не запукав борзо до неї, то прийде тота, від котрої годї випросити ся. Але то бажане, котре еї тілько літ одушевляло, мало сповнити ся.

Ще заким давони прогомонїли, держала она в руцї малу вузоньку візитну карту. Роберт Конґі просив на нїй, щоби она визначила ему час, коли він може навідатись до неї. Як би якесь сяєво насунуло ся на старе поморщене лице, дрожачою рукою написала Міля, що дожидає его в найблизших днях.

Перебула неспокійну ніч, минувшість, що заедно вимагала від неї щоби она всего відрікала ся, станула їй живійше перед очима як коли небудь. На другий день припняла на сивій голові ще старанніше як звичайно мережану хусточку. Як же докладно пригадала она собі всї его навички, на котрі і тепер хотїла зважати.

Міля просила Роберта, щоби він прийшов до неї по полудни; бо то чоловік в пізнїйшій порі дня буває звичайно в лїпшім настрою, як перед полуднем. Китиця розпвилих рож красувала ся на столї, а коло неї кипіла кава в машинці; такий звичай пізнав він в еї родительскім домі і то само мав тепер застати. Она сїла собі як звичайно у великім кріслї з опірами під вікном і ждала на него. Розуміє ся, що будуть говорити о своїй любови з молодих літ, та й можуть поговорити свобідно тепер, коли минули десятки лїт. А будуть говорити о нїй неприпчком так, як той утомлений подорожний, що перейшовши через пустиню, говорить об оазї, котра его дружно покріпила.

Усьміх виступив на вівяле лице, пізнала его кроки, то він ішов! Скорше як звичайно встала Міля зі свого місця і вийшла Робертови на стрічу. Не промовивши і слова дивили ся хвильку на себе а відтак привитали ся обоє старенькі люди зі старосьвітскою ґрандеццою.

І ось сиділи одно проти другого. Не богато говорили, якась тиха туга опанувала їх, а розійшли ся були в самім цьвітї молодости, зійшли ся старими.

— З давен давна було моїм найбільшим бажанем бодай ще раз побачити ся з Вами, моя дорога другине. Як же менї мило, що застаю Вас в тім окруженю, до котрого Ви привикли! Ось то саме крісло, на котрім бувало сидїв Ваш батько, той сам дубовий стіл, при котрім ми сиділи а там навіть і ґітара, на котрій Ви пригравали менї до сьпіву.

Міля відповіла, що переймила домашну знадобу по родителях і умисно не змінила нїчого, бо з нею вязало ся стілько згадок.

Роберт слухав еї і не слухав, розглядав ся заедно по комнатї, а нараз схопив ся і майже з молодечою пружистостию прискочив до якогось крейдового рисунку. — Ах, то она

була би годівля кріликів. Спитаете певно, який хосен з кріликів? — **Мясо і шкірка**, а відтак і торговля живими кріликами. Годівля кріликів не коштує богато а заходу коло неї мало. Крілики дуже множать ся, і длятого можна з них придбати собі досить материалу на поживу до промислу і торговлї. Але й від того чи радше в тій цїли треба зачинати годівлю кріликів. Хто би хотїв до неї брати ся, повинен би на самперед научити ся, як варити чи печи, і приправляти мясо з кріликів. Нехай тогди спросить гостий до себе і прийме їх мясом з кріликів. Нехай вичучить ся виправляти шкірки і стане до спілки з яким кушнїром та виробляє кожушки або футерка з кріликів (розуміє ся, криті), а коли нї, то нехай наперед роздивить ся, кому би міг продавати шкірки. В Анґлїї, Францпї, Голяндиї і Німеччинї гудують кріликів мілїонами; їх мясо їдять не лиш прості робітники, зарібники і селяни, але й урядники, сьвященики, учителї, богачі і великі пани. В самім Парижи минає ся на тиждень пересїчно по 150.000 штук, шкірки ідуть на футерка а волос на повсть (фільц) до капелюхів. З Остенди в Бельґії вислано в 1892 р більше як 3 мілїони кріликів до Анґлії. На ярмарку в Липску (в Саксонїї) платять за 12 шкірок із сріблястих кріликів по 30 до 40 марок (18 до 24 зр. або 36 до 48 К.) а дамскі футерка з кріликів платять ся в Берлинї по 40 до 60 марок (24 до 36 зр. або 48 до 72 К.) Розуміє ся, що треба знати ся добре на виправі шкірок і їх крашеню, щоби надати їм вартість продажну. Але вже й для власного ужитку можуть крілики мати велику вартість. На сих кількох примірах хотїли ми лиш показати, яке значінє може мати годівля кріликів в сполученю з промислом і торговлею. Але нехай би она у нас мала лиш то значінє, щоби доставляла дешевого а доброго і здорового мяса на поживу для наших господарів, то вже би богато осягнуло ся. Але хто би хотїв взяти ся до годівлї кріликів, нехай не думає, що она обійде ся без всякого знаня; на нїй треба так само добре розуміти ся, як на кождій иншій годівли.

— Як обходити ся з обірником? Се таке питане, що на него треба мілїони раз відповідати а все ще буде за мало, бо все ще знайдуть ся такі, котрі того не знають. Той ще не конче уміє обходити ся добре з обірником, хто знає, що его не треба марнувати, і що на обірник треба зробити собі яму. Треба ще зважати і на то, щоби обірник не тратив своєї сили, а то річ дуже важна. Силою обірника то есть азот, без котрого він не має вартости. Отже треба уважати на то, щоби обірник не тратив азоту, то можна зробити слїдуючими способами: В стайни заким дасть ся сьвіжої підстілки, треба гній що дня землею прикрити. Скоро же обірник вже викинено на гноївню і там розложено его рівною верствою, треба его вкрити верствою землї на яких 10 до 15 центиметрів грубо. На гноївни треба уважати на то, щоби худоба его добре потолочила, причім і худоба ужие трохи руху. Важною річию есть дальше, щоби обірник від часу до часу поливати гноївкою.

— Мох і обрістницї на деревах суть дуже шкідливі, бо не лиш що тягнуть соки з них, але ще й кряють в собі богато всїляких шкідливих комах і усениць. Хто для того хоче, щоби дерева в садї красно родили, нехай пильно обчищує дерева з моху і обрістниць. До обчищуваня треба зробити собі середно міцний луг з попелу і додати до него на кождих 10 лїтрів 250 ґрамів карболевого квасу. Ту мішанину варить ся щоби закипіла а відтак горячою мастить ся місця з мохом на дереві за помочию соломянної мітелки. За кілька днїв мох відпаде зовсїм а дереву така робота не зашкодить. Щоби же з обрістниць обчистити дерево, то купує ся оксалевого квасу і дає ся одну часть на 8 частий води. Тим квасом мастить ся обрістницї а они відтак по якімсь часї чорнїють і відпадають. Роботу тую найлїпше робити в осени в студений день або в зимі, коли нема морозу.

Переписка господарска.

Юрий Турч. в Теребовли: Расові крілики бельґійскі можете дістати у п. Йосифа Swobod-и у фабрицї дестиляциї дерева в Вигодї, а сріблясті крілики, знаменкті на футерка у п. Кароля Dobrzańsk-ого, Пфайферівка 242 (Замарстинів побіч Львова).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Ще про сою. Свого часу остерігали ми перед тим, щоби не захвалювати сої до управи, бо то ростина для нас не придатна, а Овсїньский з Подїля, котрий кинув еї на галицкі торги хотїв би очевидно зробити добрий інтерес. Тепер виказало ся вже всесторонно, що ми мали рацию. В справі управи сої пише якийсь п. О. де В. S. в краківскім Tygodn. Rolniczym ось що: Я посадив пів морґа сої держачись точно приписів пана Овсїньского. Все було так як він каже, навіть і погода — лиш збірка на жаль випала низше всякої критики. О сої з тої одної проби можна вже сказати, що она зовсїм для нас не надає ся. Що до зерна то не можна еї порівнати навіть з лихим вівсом, а що до управи то длятого, що треба еї полоти і обсапувати, есть дуже дорога. Яко зелену пашу худоба еї дуже неохотно їсть а зерно на олїй не придатне. Коли же комусь смакує „пікантний сос" з сої, то нехай садить собі еї в городї.

Телеґрами.

Відень 26 грудня. Цїсар повернув дня 19 с. м. з Вальзе до Відня.

Новий Йорк 26 грудня. Американьский посол доносить з Пекіну, що переговори на ново розбили ся. Перепони робить Анґлїя.

Софія 26 грудня. Дня 23 с. м. в ночи вибух огонь на подї в будинку мінїстерства справ заграничних і знищив часть архіву; однако важнїйші письма удало ся виратувати. Перенесено їх до сусїдного будинку собранїя.

Льондон 26 грудня. Бюро Райтера доносить з Капштадту: Бури лише незначно ушкодили зелїзницю. Перерву в руху викликали в більшій мірі повени.

Берлин 26 грудня. З Токіо доносять: Мінїстром комунїкациї на місце Гоші іменовано давнїйшого посла на Кореї, Гэфа.

Так то Мета, такий самий образ як той, що зберіг ся в моім серци, сказав він; станув майже з побожностию перед образом дївчини, якесь сильне зворушенє опанувало его а при тім не добачив, як старенька женщина аж кинула собою, а з тоненьких еї уст вирвало ся глубоке, глубоке вітхненє.

— А тепер моя люба другине, розкажіть менї о нїй, Ви, що тогди так добре знали, що зі мною діяло ся і своїм тактом приходили менї завсїгди в поміч, коли мене із зависти мучили муки Танталя. Ви може й нїколи не здогадували ся, якої нерозваги був би я допустив ся, як би не Ви. І так молоденькою мусїла она розстати ся з сьвітом — сказав він в горю

Милу Богови людину, кладуть в домовину в самім еї розцьвітї — сказала на то Міля механїчно, щоби лиш щось сказати. Як же дуже завидував він в сїй хвили сестрі. Она як би без душі, як би не на сім сьвітї слухала, що їй розповідав еї друг, як то він поклав вечером Метї цьвіти на вікно і як він безконечно нещасливим почув ся, коли Гармут сказав ему, що Мета его любить. Він тогди анї хвильки не задумував ся лиш удавав, що то він найбільший аґітатор, підчас коли по правдї був ним Гармут, але той просив его на колїнах, щоби він не робив его і Мету нещасливими. Отже він пішов далеко, далеко в сьвіт і не бажав нїколи побачити Мети знову, бо не міг на ню подивити ся, одно лиш хотїв знати, чи она була щаслива. Він аж зрадів, коли Міля потвердила ему се питанє.

Він розбалакав ся був на добре і аж нїби помолоднїв, коли говорив о своїй любови з молодих лїт. Але коли глянув на похилену стать своєї другинї, котрої голова з утомленим блїдим лицем опирала ся об опирало крісла, замовк нараз.

— Вибачте самолюбови! Але мене щось перло виговорити ся з цїлої душі перед Вами, і я при тім не зважав, що дотронув ся і у Вас болючого місця, бо то преці річ природна, що смерть такої сестри, яку Ви мали, мусить все ще викликувати глубокий біль.

Якимиж утомленими кроками відводила она свого друга до дверий, ледви волїкла ноги за собою. Він схилив ся низько над студену, поморщену руку і був вдоволений своєю гостиною та попращав ся зі спокійним серцем з старенькою женщиною.

Коли він вийшов, Міля посидїла хвильку як би задеревіла; в нїй відозвало ся таке чувство, як би она чужим блеском украсила собі своє житє.

На другий день люди що переходили попри дім, на дармо дивили ся за малою старою панною. — Она не хора лиш утомлена і хоче спати — казала служниця. А то й по правдї так було, була утомлена, на смерть утомлена; не стало їй тої сили, котра лїтами додавала їй веселости, поволи западала в сон.

Коли в кілька днїв опісля відозвали ся знову дзвони від сьв. Петра, спала Міля послїдним сном. Зносила терпеливо всї невзгоди житя, але коли погасло то проміне сонця, що еї огрівало, того вже не могла перебути.

А хоч псальмопівець сьпіває: „Коли житє було красне, то таки було трудом і роботою", то чоловік все-таки жадає того, щоби ему серед того труду і роботи зацвила деколи пахуча цьвітка радости. Особливо женщина потребує завсїгди чогось для свого душевного житя, що надає житю вартости і сьвітла.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).